

Gud tar inte semester

Jag heter Almudena och har slutat gymnasiet. Min historia är ganska lik andra tjejers i min ålder, och ändå förstår jag att jag är mycket lyckligt lottad; Gud älskar mig verkligen.

2012-05-28

Mitt än så länge korta liv är helt normalt: jag är äldst bland åtta syskon, och vi bor med mina föräldrar, som båda är läkare, i Madrid. Jag måste medge, att vi verkligen har något speciellt. Min

bror Felipe, som är nio år, har Downs syndrom, så jag kan säga att vi lever med en ängel, vars ögon är mandelfärgade och har ett ständigt leende.

Jag har alltid gått i samma skola och den har jag att tacka för allt jag vet på det intellektuella planet, men även min fostran som person; jag har en grupp vänner med vilka jag gör en del projekt och utflykter på veckoslutet; jag drömmer om att bli en duktig journalist och att kunna bidra med mitt lilla sandkorn och förändra denna värld, som i vissa aspekter tycks gå åt fel håll.

Jag lärde känna Opus Dei en vanlig fredag... En väninna bjöd mig till en ungdomsklubb, där trevliga verksamheter förenas med mänsklig och andlig utbildning, som personer i Opus Dei står för.

Jag minns att jag kände mig så glad, att jag i fortsättningen återvände dit

alla fredagar med några av mina kompisar, och jag har verkligen lärt känna många av mina bästa vänner från andra skolor och andra miljöer där. Tiden gick och klubben Roca blev en allt viktigare del av mitt liv, där jag genom studier, lekar och skratt har lärt känna och älska Gud, att kämpa för att bli bättre och att glädjas åt småsaker, som trots att de är små inte är mindre viktiga.

På somrarna har jag nu vanan att delta i de läger som organiseras av klubben, och jag kan försäkra att dessa varje år alltid blivit den bästa veckan på hela sommaren. Jag har lärt mig försränning, att jobba i grupp och att försöka ha rummet i ordning; jag har också upptäckt att Gud inte tar semester och att jag kan vara nära honom även på sommaren.

Under lägren hjälper vi bl.a. barn, handikappade och äldre... Även

dessas är erfarenheter som jag inte kan glömma, minnen av hur man får andra att känna sig väl till mods och glada, medan vi i gengäld får tillfredsställelsen att göra något som verkligen är värt mödan.

När jag blev lite större, började jag titta på vad de äldre tjejerna gjorde och, eftersom jag ville fortsätta lära mig att bli en bättre kristen, började jag tillsammans med olika kompisar gå på föredrag och på lördagar deltog jag också i en betraktelse. Dessa stunder var – och är – oersättliga under min vecka för att reflektera och starta på nytt. Dessutom har jag också upptäckt vikten av studier och motivationen att studera bra för att kunna stå till tjänst bättre i samhället.

För några månader sedan började jag på universitetet och skall fortsätta besöka ett Opus Dei-center. Jag vet att den utbildning jag får hjälper mig

stärka viljan att bli bättre och att alltid vara nära Gud. Något som gör mig mycket glad är möjligheten att arbeta apostoliskt på universitetet och att hjälpa var och en som vill att närma sig Gud.

Jag vet inte om jag lyckats framföra det som jag försökte förklara i början. Mitt liv avviker inte från det som är normalt mer än att det är någon – Gud – som ger det en annorlunda mening, ett annat sätt att möta verkligheten genom att säkert veta att varje minut i min dag är ett tillfälle att jobba för himlen.